

RAYMOND THORNTON CHANDLER s-a născut în Chicago, Illinois, în 1888. Abandonat de tatăl său, s-a mutat împreună cu mama în Marea Britanie în 1900, fiind întreținuți de un unchi. A studiat la Dulwich College în Londra, în același loc unde învățaseră P.G. Wodehouse și C.S. Forester. A urmat sporadic cursuri la universitate, alegând să-și petreacă timpul între Paris și München. În 1907 a fost naturalizat ca supus al Coroanei și a trecut cu brio examenul de intrare în Serviciul Maiestății Sale. După un an în slujba aparatului birocratic al Coroanei demisionează, spre consternarea familiei sale. Se angajează reporter la *Daily Express* și *Bristol Western Gazette*, însă nu reușește să-și construiască o carieră de succes ca jurnalist. Până la întoarcerea pe continentul nord-american, publică douăzeci și șapte de poeme și prima sa povestire.

În 1912 revine în Statele Unite și se stabilește la Los Angeles, în 1913. După o perioadă de slujbe minore și lipsuri materiale, urmează un curs de contabilitate prin corespondență, grație căruia își găsește și un serviciu stabil. În 1917, anul în care Statele Unite intră în război, se înrolează în forțele canadiene pentru continentul european. Ajunge în tranșee din Franța alături de trupele britanice, iar sfârșitul războiului îl găsește în Marea Britanie, urmând cursuri de pilotaj în Royal Air Force. După armistițiul se întoarce în Los Angeles, unde începe o relație cu Cissy Pascal, femeie măritată și cu opt-sprezece ani mai în vîrstă decât el. Cissy divorțează în 1920, dar cei doi se vor căsători abia în 1924, după moartea doamnei Chandler, care nu era de acord cu relația fiului său. Cariera lui urmează un curs ascendent, devenind în 1932 vicepreședinte al sindicatului Dabney Oil. Un an mai târziu însă, Marea Depresiune, alcoolul și absențele repetate de la serviciu duc la concedierea lui.

La vîrstă de patruzeci și cinci de ani și la îndemnul soției sale, se dedică scrisului, abordând genul pulp. Prima sa povestire, „Santajistii nu trag“, va apărea în cea mai importantă revistă de gen, *Black Mask* (unde a publicat și Dashiell Hammett), în 1933. Iar primul său roman, *The Big Sleep* (*Somnul de veci*), va vedea lumina tiparului în 1939, aducându-i un succes ce îl va propulsă ca scenarist la Hollywood. Colaborează cu Billy Wilder la scenariul filmului *Double Indemnity* (1944) și la *Strangers on a Train* (1951), regizat de Alfred Hitchcock. Desi nu era un autor prolific (între 1933 și 1939 a scris doar nouăsprezece povestiri), Chandler a încercat în permanență să depășească limitele genului pulp. Eforturile sale au fost recunoscute: în 1946 a primit Premiul Edgar pentru scenariu, iar în 1954 același premiu decernat de Mystery Writers of America pentru roman.

În 1954, soția sa a murit, după o lungă suferință, timp în care Chandler a scris *The Long Goodbye* (*Nu-i ușor să spui adio*). Singurătatea care a urmat i-a accentuat propensiunea spre depresie și alcool, afectând calitatea și cantitatea scrierilor sale. În 1955 a încercat să se sinucidă, anunțând în prealabil Poliția în legătură cu planurile sale. Viața sa profesională și personală a fost în aceeași măsură ajutată și îngădătită de numeroasele femei de care a fost atras, printre care se numără Helga Greene (agentul său literar) sau Sonia Orwell (văduva lui George Orwell). După o scurtă călătorie în Marea Britanie, se întoarce la Los Angeles, unde se stinge din viață la 26 martie 1959. Este considerat întemeietorul romanului polițist modern american, protagonistul său Philip Marlowe (alături de Sam Spade, protagonistul lui Dashiell Hammett) fiind astăzi sinonim cu termenul „detectiv particular“.

RAYMOND CHANDLER

REGELE ÎN GALBEN

POVESTIRI

Traducere din limba engleză
VIRGIL STANCIU

NEMIRA

Respect pentru români și cărti
– Păi, zise el, ăla de pe podea seamănă cu domnul Pettigrew.
E bolnav?

– Mai rău. E mort. Și cum am zis, întoarce-te aici.

Profesorul Bingo își scoase o mâna de sub pelerină. Nu avea nicio armă în ea. Rehder făcuse o mișcare către șold. Se relaxă și-și lăsă mâna să cadă.

– Mort, cum? Profesorul Bingo zâmbi aproape vesel. Ei bine, nu te necăji din cauza asta, domnule polițist. Presupun că l-a împușcat cineva când încerca să scape?

– Vino încocă odată!

Rehder începu să coboare treptele.

Profesorul Bingo își flutură mâna dreaptă, lungă și albă.

– Bietul domn Pettigrew. El e mort de mai bine de zece ani. Numai că n-a știut, domnule polițist.

Rehder era acum la baza treptelor. Îl mâncă mâna să se repeadă iar la pistol. Ceva din ochii Profesorului Bingo îl făcea să se simtă înghețat de tot.

– Îmi imaginez că ați avut o problemă acolo, înăuntru, zise politicos Profesorul Bingo. O problemă grea. Dar, de fapt, e foarte simplu.

Mâna lui dreaptă ieși delicat de sub pelerină. Degetul mare și arătătorul erau strâns lipite. Se înălțăra spre fața lui.

Profesorul Bingo luă o priză de praf.

CUPRINS

Caută fata	5
Jadul mandarinului.....	61
Vânt roșu.....	133
Regele în galben	199
Belelele sunt meseria mea	269
Nicio crimă în munți	343
Praful de prizat al Profesorului Bingo.....	423

Raymond Chandler™

Copyright © Raymond Chandler Limited

All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHANDLER, RAYMOND

Povestiri polițiste / Raymond Chandler ; trad.: Cornelia Bucur,
Mihai-Dan Pavelescu, Dorina Tătăran. - București : Nemira Publishing
House, 2012-2016

4 vol.

ISBN 978-606-579-317-0

Vol. 4 : Regele în galben / trad.: Virgil Stanciu. -
2016. - ISBN 978-606-758-468-4

I. Stanciu, Virgil (trad.)

821.111(73)-32=135.1

Raymond Chandler

TRY THE GIRL © 1937 Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

MANDARIN'S JADE © 1937 Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

RED WIND © 1938 Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

THE KING IN YELLOW © 1938 Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

TROUBLE IS MY BUSINESS © 1939 Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights

reserved.

NO CRIME IN THE MOUNTAINS © 1941 Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

PROFESSOR BINGO'S SNUFF © 1951 Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

CAUTĂ FATA, JADUL MANDARINULUI, VÂNT ROŞU, REGELE ÎN GALBEN, BELELELE SUNT

MESERIA MEA, NICIO CRIMĂ ÎN MUNȚI, PRAFUL DE PRIZAT AL PROFESORULUI BINGO © 2016

Raymond Chandler Limited. All rights reserved.

CAUTĂ FATA, JADUL MANDARINULUI, VÂNT ROŞU, REGELE ÎN GALBEN, BELELELE SUNT MESERIA
MEA, NICIO CRIMĂ ÎN MUNȚI, PRAFUL DE PRIZAT AL PROFESORULUI BINGO © Nemira, 2016

Redactor: Oana IONĂȘCU

Lector: Anca COMAN, Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-468-4

Caută fata

Tipul cel solid nu era problema mea. Nici atunci, nici mai târziu n-a fost; cu atât mai puțin este acum.

Mă aflam pe Central, Harlemul Los Angelesului, mai precis într-unul dintre cvartalurile „mixte“, unde încă existau localuri separate pentru albi și pentru cei de culoare. Eram în căutarea unui mic bărbier grec, pe nume Tom Aleidis, a cărui nevastă ținea morțis ca el să se întoarcă acasă și nu pregeta să cheltuiască ceva bani ca să-i dea de urmă. O misiune pașnică. Tom Aleidis nu era un interlop.

Am ochit namila care stătea în față la Shamey's, un bar etajat unde se jucau zaruri, strict pentru oacheși, nu prea atrăgător. Se uită în sus, la tuburile nefuncționale din reclama luminoasă, cu o expresie de încântare, ca un imigrant hămesit care admiră Statuia Libertății, ca unul care aşteaptă de foarte multă vreme, după ce a parcurs un drum foarte lung.

Nu era doar mare. Era gigantic. Să tot fi avut vreo doi metri, îmbrăcat în hainele cele mai tipătoare pe care le-am văzut vreodată pe un bărbat cu adevărat voinic.

Pantaloni maro cu pliuri, o haină aspră, cenușie, cu nasturi mari ca niște bile albe de biliard, pantofi cafenii din piele întoarsă, cu intarsii din piele albă de ied, o cămașă cafenie, cravată galbenă, o uriașă garoafă roșie și o batistă decorativă, în culorile drapelului

irlandez, frumos împăturită în trei colțuri și plasată sub garoafă. Pe Central Avenue, nu neapărat strada din lume pe care oamenii se îmbracă cel mai modest, cu dimensiunile și țoalele lui trecea la fel de neobservat ca o tarantulă pe o felie de pâine cu ambrozie.

Intră la Shamey's, împingând ușile batante. Cele două canaturi abia se opriseră din mișcare când explodară din nou, în afară. Ceea ce a zburat prin aer și a aterizat în rigolă, cu un chițăit strident și ascuțit, ca al unui şobolan rănit, fu un Tânăr negru cu părul lins, într-un costum la două rânduri. Un „cafenu“ de culoarea cafelei cu mai puțină frișcă. La tenul lui mă refer.

Totuși, nu era treaba mea. L-am urmărit pe flăcăul de culoare prelingându-se de-a lungul zidurilor. Nu s-a mai întâmplat nimic. Atunci am comis greșeala.

Am făcut pași pe trotuar până când am putut da și eu un brânci ușilor batante. Doar cât să arunc o privire înăuntru. Prea mult.

O mâna suficient de mare ca să șezi pe ea m-a înhățat dureros de umăr și m-a cărat pe sus prin ușă și cale de trei trepte.

O voce blândă de bas mi-a șoptit la ureche:

– Locul de fumat e aici, amice. Poți găsi unul mai bun?

Am încercat să-mi fac loc cu coatele, ca să-mi recapăt puterea. Eram neînarmat. Trebușoara cu bărbierul grec nu mi se păruse a fi o misiune care s-o ceară.

Tipul mă înșfăcă din nou de umăr.

– E o speluncă din alea, am zis.

– Să nu spui aşa ceva, amice. Beulah a lucrat aici. Mica mea Beulah.

– Du-te sus și convinge-te singur.

El mă săltă peste încă trei trepte.

– Mă simt grozav, zise. N-aș vrea să mă supere cineva. Hai să urcăm amândoi și poate ne înmuiem buzele în ceva alcool.

– Nu te vor servi, l-am prevenit.

– N-am mai văzut-o pe Beulah de opt ani, amice, zise el moale, zdrobindu-mi umărul fără să-și dea seama. Nu mi-a scris de șase. O fi având motivele ei. Dar lucra aici. Tu și cu mine mergem sus.

În regulă, am zis. Vin sus cu tine. Dar pe propriile mele picioare. Nu trebuie să mă cari tu. Sunt sănătos. Numele meu e Carmady. Am crescut mare. Mă duc singur la baie și aşa mai departe. N-am nevoie de transport.

– Micuța Beulah a lucrat cândva aici, repetă el blând.

Nici nu mă ascultase.

Am continuat să urcăm scările. M-a lăsat să-o fac pe picioarele mele.

În colțul îndepărtat, dincolo de bar, era o masă pentru zaruri și îci, colo se zăreau câțiva mușterii. Vocile care se tânguiau în jurul mesei se curmară instantaneu. Ochii se ridică spre noi, în tacerea aceea letală, neomenească, a unei rase de extratereștri.

Un negru mare se rezema de contoar, în cămașuță cu mânce scurte și cu brasiere roz pe brațe. Un fost pugilist, lovit cu tot ce vrei, mai puțin un pod de beton. Se dezlipi de bar și înaintă spre noi, cu genunchii îndoiați și mersul legănat de boxer.

Puse o mâna lată pe pieptul tipător îmbrăcat al namilei. Mâna lui nu arăta mai mare decât un buton de cămașă.

– Albii n-au ce căuta aici, frati-miu. Numa' noi, colorații. Cu regret.

– Unde-i Beulah? Întrebă tipul uriaș, cu vocea lui moale de bas, potrivită cu fața lată și cu ochii negri, lipsiți de profunzime.

Negrul nu râse cu adevărat.

– Nicio Beulah, frati-miu. Nici curve, nici fete, numa' jocu'. Numa' jocu', frati-miu.

– Ai face bine să-ți iezi laba de pe mine, zise tipul cel solid.

Gorila făcu și el o greșeală. Îl lovi. Am observat cum își lasă umărul în jos, să pună toată forța trupului în croșeu. Un croșeu frumos, curat. Namila nici nu se obosi să-l pareze.

Își scutură capul și-l apucă pe omul de ordine de grumaz. Se mișca rapid pentru dimensiunile lui. Gorila încercă să-l lovească cu genunchiul. Namila se întoarse spre el și-l îndoi, înhățându-l de centură pe la spate. Brăcinarul se rupse. Matahala își puse, simplu, palma lată pe spatele bătăușului și-l îmbrânci de-a lungul încăperii înguste. Gorila se izbi de peretele opus, cu o bufnitură care, probabil, s-a auzit până în Denver. Apoi alunecă lent pe perete în jos și rămase, nemîșcat, pe podea.

- Așa, mormăi uriașul. Acuma tu și cu mine bem ceva.

Ne-am dus la bar. Barmanul lustruia grăbit tejgheaua. Câte doi, câte trei, mușterii ieșiră, nefăcând zgomot pe pardoseala goală, nefăcând zgomot pe scările întunecoase, necarpetate. Picioarele care se îndepărtau abia dacă fâșâiau.

- Whisky cu lămâie, comandă tipul solid.

Am primit whisky cu lămâie.

- Știi cumva unde e Beulah? întrebă impasibil uriașul, ștergând cu limba o picătură de băutură de pe marginea paharului.

- Beulah, zici? scânci barmanul. N-am văzut-o p-aci de mult. Nu în ultima vreme, nu, dom'le.

- De când lucrezi aici?

- De vr'un an, socot. Cam de-un an, da, dom'le. Cam...

- De când îi cotețul ăsta un bârlog pentru cioroi?

- Cine zice?

Namila strânse, în dreptul șoldului, un pumn cât o vadră.

- De cinci ani, pe puțin, m-am băgat eu. Tipul ăsta n-are cum să știe ceva despre o fată albă, numită Beulah.

Omul solid îmi aruncă o privire de parcă abia ieșisem dintr-o găoace. Se părea că băutura nu avea un efect pacificator asupra lui.

- Cine dracu' te-a poftit să-ți bagi nasu'?

I-am zâmbit. Am avut grija să fie un zâmbet larg, prietenos.

- Eu sunt cel care a intrat aici cu tine. Ori ai uitat?

Mi-a răspuns cu un râňjet alb, sec.

- Whisky cu lămâie, îi porunci barmanului. Scutură-ți păduchii din pantaloni. Servește.

Barmanul se foia de colo colo, detestându-ne din albul ochilor.

Localul era acum pustiu, cu excepția noastră, a barmanului și a gorilei prăvălite lângă peretele îndepărtat.

Omul de ordine gemu și se mișcă. Se rostogoli într-o parte și începu să se târască încet de-a lungul plintei, ca o muscă fără o aripă. Uriașul nu-i acordă nicio atenție.

- N-a mai rămas nimic din local, se plânse el. Aveau o scenă și o orchestră și niște odăi drăguțe unde te puteai distra. Beulah scotea niște triluri! Roșcată. A dracului de drăguță. Urma să ne căsătorim, când am picat de fraier.

Aveam fiecare în față câte un nou whisky cu lămâie.

- Cum așa? I-am întrebat.

- Unde credeai că am petrecut ăi opt ani de care-ți povesteam?

- În Cabana de Piatră Singuratică a cuiva, am zis.

- Exact! zise el și se bătu în piept cu un deget mare cât o bâtă de baseball. Steve Skalla. Jaful armat de la Great Bend, din Kansas. Patruzeci de miare. M-au găjbit chiar acolo. Eram ceea ce... Hei!

Gorila ajunse la o ușă din spate și căzuse prin ea. O încuietoare țăcăni.

- Unde dă ușa aia? întrebă namila.

- Aia... ăla-i biroul lui Mistah Montgomery, domnu'. El îi bossu'. Și-o căpătat înapoi birou'...

- Poate că știe el, zise uriașul. Își șterse buzele cu batista-drapel-irlandez și o rearanjă, grijuliu, în buzunar. Ar fi bine să nu facă pe deșteptu'. Încă două whisky cu lămâie.

Străbătu sala până la ușa de dincolo de masa pentru zaruri. Broasca i se împotrivi o clipă, după care un panel căzu la pământ, iar el intră și trase ușa după el.

La Shamey's domnea acum o liniște totală. L-am privit pe barman.

- Tare, tipu', i-am zis. Ușor de înfuriat. Înțelegi ideea. Își caută fosta drăguță, care a lucrat aici, când localul era pentru albi. Ai ceva artillerie acolo în spate?

- Credeam că ești cu el, zise, suspicios, barmanul.

- N-am avut de ales. M-a tras după el. N-aveam chef să mă arunce peste vreo casă.

- Sigur. Am o pușcă cu alice, mă informă barmanul, tot bănuitor.

Dădu să se aplece sub tejghea, dar încremeni în poziția aceea, dându-și ochii peste cap.

Se auzi o bufnitură surdă în spatele localului, dincolo de ușa închisă. Poate o ușă trântită. Poate un foc de revolver. Un singur sunet. Altul nu mai urmă.

Barmanul și cu mine am așteptat prea mult, întrebându-ne ce putea fi zgromotul acela. Neplăcându-ne să ne imaginăm ce ar putea fi.

Ușa din spate se deschise și apăru namila, cu un Colt .45 automat, armă militară, ca o jucarie în mâna lui.

Matură încăperea cu o privire rapidă. Rânjetul lui era plin de tensiune. Arăta ca unul care putea jefui de unul singur banca din Great Bend de patruzeci de bătrâne.

Veni spre noi cu pași iuți și silentioși, incredibili la unul de talia lui.

- Sus, negroteiule!

Barmanul se îndreptă de spate încet, verde la față; își ținea în aer mâinile goale.

Namila mă pipăi de arme și se îndepărta de noi cu un pas.

- Nici domnul Montgomery nu știa unde e Beulah, zise el bland. A încercat să mi-o spună... cu ăsta. Agită revolverul. Adio, jigodiilor. Ai grijă pe unde dai cu mopul.

Dispăru pe scări în jos, foarte repede, foarte silentios.

Am făcut un salt în spatele barului și am pus mâna pe pușca cu țeavă retezată care stătea acolo, pe poliță. Nu ca să trag în Steve Skalla. Nu era treaba mea. Ca să nu tragă barmanul în mine. Am străbătut încăperea și am intrat pe ușa cu pricina.

Gorila zăcea pe podeaua holului, cu un cuțit în mâna. Era inconștient. I-am luat cuțitul și am pășit peste el printr-o ușă pe care scria Birou.

Domnul Montgomery se afla acolo, în spatele unui birouăș scrijelit, lângă o fereastră parțial bătută în scânduri. Îndoit ca o batistă ori ca o țățâna.

Un sertar era deschis sub mâna lui dreaptă. Pe hârtia care îl căptușea se vedea o pată de ulei.

Nu fusese o idee prea grozavă, dar de acum încolo n-avea să mai aibă idei bune.

Nu s-a mai întâmplat nimic cât timp am așteptat să vină poliția.

Când a sosit, barmanul și gorila dispăruseră. Eu mă încuiasem cu domnul Montgomery și cu pușca. Pentru orice eventualitate.

Cel însărcinat cu acel caz era Hiney. Un detectiv-locotenent cu fâlcii înguste, extrem de mocăit, cu mâini lungi și galbene, pe care le ținea pe genunchi în timp ce mă interoga la Circumscripție în odaia cât un dulap. Avea cămașa cărpită sub colțurile gulerului țeapăn, de modă veche. Părea sărac, acru și onest.

Asta se întâmpla cam cu o oră mai târziu. Știau deja totul despre Steve Skalla, din dosarele lor. Aveau până și o fotografie, veche de zece ani, în care arăta la fel de lipsit de sprâncene ca o chiflă franțuzească. Unica necunoscută era unde putea fi găsit.

- Un metru nouăzeci, zise Hiney. O sută cincisprezece kilograme. Un ins de talia lui nu ajunge departe, nu în țoalele alea fistichii. Și e prea zorit ca să-și cumpere alte haine. De ce nu l-am umflat?

I-am înapoiat fotografia și am râs.

Hiney îndreptă spre mine un deget lung și galben și zise, pe un ton amar:

- Carmady, detectiv particular dur, ha? Un bărbat de un metru optzeci, cu un maxilar bun de spart pietre. De ce nu l-am umflat?

- Încărunțesc pe la tâmpale, i-am răspuns. Și n-aveam pistolul la mine. El îl avea. Nu mă aflam acolo într-o misiune care să-ți ceară să te joci cu pistolul. Skalla m-a agățat, pur și simplu. Am, câteodată, pe vino-ncoa'.

Hiney îmi aruncă o privire nimicitoare.

- Bun, am zis. De ce ne ciorovăim? L-am văzut bine pe individ. Putea sărbi un elefant în buzunarul de la vestă. Și nici nu știam că a ucis pe cineva. O să-l prindeți voi.

- Mda, bombăni Hiney. Ușor. Dar nu-mi place să pierd niciun minut cu crimele astăzi scăpicioase. Fără fotografi. Fără spațiu. Nici trei rânduri la faptul divers. Dracu' s-o ia, au fost cinci fumurii - cinci, bagă de seamă - care și-au scrijelit unul altuia amurguri din Harlem pe trupuri, odată, pe East Eighty-four. Morți toți. Carne sleită. Iar... vânătorii de știri nici n-au catadicat să intre.

- Arestați-l cu politețe, am zis. Altminteri pune la pământ un pluton de agenți de stradă. Atunci vi s-ar acorda suficient spațiu.

- Atunci cazul n-ar mai fi al meu, mărâi Hiney. Bun, ducă-se dracului. Am dat sfără-n țară prin radio. Nimic de făcut decât să așteptăm.

- Caută fata, am zis. Pe Beulah. Skalla asta va face. Asta-i ținta lui. Totul a pornit de la fată.

- Caut-o tu, îmi propuse Hiney. N-am mai pus piciorul într-un cuib al plăcerilor de douăzeci de ani.

- Cred că eu mă simt ca acasă. Cât oferi?

- Sfinte Sisoie, omule, poliția nu angajează detectivi particulari! Cu ce să-i plătească?

Își răsuci o țigară, luând tutunul dintr-o cutie de tablă. Ardea doar într-o parte, ca un incendiu de pădure. În cămăruța vecină, un tip răcnea la telefon, furios. Hiney își răsuci, maimeticuos, încă o țigară și o aprinse și pe asta. Își încleștează iar mâinile osoase pe genunchii ascuțiti.

- Gândește-te la reclamă, i-am spus. Pariez pe două șcinci că o găsesc pe Beulah până să-l punete voi pe Skalla în spatele gratiilor.

Locotenentul medita. Parcă și-ar fi numărat banii din cont cu pufăielile din țigară.

- Maximum zece, vorbi el. Și e numai a mea, proprietate privată. L-am privit lung.

- La tariful asta nu lucrez. Dar dacă reușesc să termin într-o zi - și nu te ții scai de mine -, o fac pe gratis. Doar ca să-ți demonstreze de ce de douăzeci de ani ești tot locotenent.

Nu i-a tihnit replica asta mai mult decât îmi plăcuse mie a lui, cea despre cuibul plăcerilor. Dar am bătut palma.

Mi-am scos vechiul Chrysler din parcarea oficială și am șofat înapoi spre zona Central Avenue.

Shamey's era închis, vezi bine. Un polițist în civil care-ți sărea în ochi de la o poștă ședea în față într-o mașină, citind ziarul